

วารสารวิชาการ อุตสาหกรรมศึกษา

URL : <http://ejournals.swu.ac.th/index.php/jindedu/issue/archive>

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559

JOURNAL OF INDUSTRIAL EDUCATION

FACULTY OF EDUCATION, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY Volume 10 No. 2 July – December 2016

รูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ

Model of Academic Administration in Private University for Excellence

รัตชนก พรหมณศิริ, ณรงค์ พิมสาร, ณัฐพล ชุมวรฐายี

Ratchanok Phramsiri, Narong Pimsarn Nattapol, Chumworathayee

สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
Educational Administration, North Bangkok University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ของมหาวิทยาลัยเอกชน ระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาเอกชน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์พิเศษ และเจ้าหน้าที่ จำนวน 177 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประมาณค่า 5 ระดับ การสร้างและตรวจสอบรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้าง การประเมินรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ประเมินด้านความถูกต้อง ด้านความเหมาะสม กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 คน ด้านความเป็นไปได้ และด้านความเป็นประโยชน์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่องานบริหารวิชาการ จำนวน 21 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย ผลจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ มี 8 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1. ด้านหลักสูตร 2. ด้านการจัดการเรียนการสอน 3. ด้านส่งเสริมการจัดกิจกรรมของรายวิชา 4. ด้านการพัฒนาคุณภาพวิชาการ 5. ด้านการนิเทศ 6. ด้านการพัฒนาอาจารย์ 7. ด้านการให้บริการวิชาการ และ 8. ด้านการวัดผลประเมินผล และ ขอเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญได้นำปัจจัยส่งเสริมงานวิชาการมาใช้ซึ่งประกอบด้วย 1) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร 2) สมรรถนะด้านการสอนของคณาจารย์ 3) ความร่วมมือของคณาจารย์ 4) บรรยากาศที่เอื้อต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ เพื่อให้ก้าวสู่ความเป็นเลิศที่แท้จริง โดยนำหลักการบริหารเชิงกลยุทธ์มาใช้เป็นตัวส่งเสริมให้การบริหารงานวิชาการมีประสิทธิภาพมากขึ้น และกำหนดวิธีปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการโดยใช้การบริหารงานคุณภาพ PDCA มาใช้เพื่อเป็นแนวทางการบริหารงานวิชาการที่เป็น

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรฐายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

ระบบและมีประสิทธิภาพ และเมื่อดำเนินการแล้วผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) มีความพึงพอใจมากที่สุด และ 3) ผลการประเมินรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ พบว่า ทั้งผู้เชี่ยวชาญและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่องานบริหารวิชาการมีความเห็นด้วยกับความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ ในภาพรวมมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

คำสำคัญ : รูปแบบการบริหารงานวิชาการ, มหาวิทยาลัยเอกชน, การสู่ความเป็นเลิศ

Abstract

This research was developed a model for academic administration of private universities to be excellence. The data were collected by means of 5-point rating scale questionnaires. At the end of questionnaire survey, a sample of 177 observations was obtained from administrators, lectures and special guest professors. Descriptive statistics were used to obtain frequency, percentage, average and standard deviation for each variable. According to the analysis, we found there were 8 factors affecting on academic administration of private universities to be excellence: 1) the teaching curriculum 2) the teaching management 3) the promotion of academic supervision 4) the development of academic quality 5) Supervision 6) the supervisory and staff development 7) the academic services 8) the measurement and evaluation. After the focus group, 2 key success factors identified for academic administration of the universities to be excellence were to 1) practices and principles of strategic management and 2) development of academic administration based on the quality management concept: PDCA. A model for academic administration of private universities to be excellence has been deemed to be useful, feasible, proper, and accurate in generally by the experts and those involved with academic administration.

Keywords: Model of Academic Administration, Private University, Excellence

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรจฺจายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

บทนำ

วิสัยทัศน์ปี 2559 “อุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนากำลังคนระดับสูงที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาชาติอย่างยั่งยืนสร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) บนพื้นฐานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมีบทบาทสูงในประชาคมอาเซียนและมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษาระดับนานาชาติ” ประเทศไทยอยู่ในช่วงเวลาที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจสังคมการเมืองเทคโนโลยีพลังงานและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบอย่างรุนแรงมากขึ้นกว่าช่วงที่ผ่านมา ซึ่งมีผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุดมศึกษา ทั้งนี้อุดมศึกษาต้องคำนึงถึงความเสี่ยงในประเด็นที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาประเทศเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และเพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาได้เตรียมความพร้อมรับกับสิ่งต่างๆ เพื่อให้ดำรงอยู่ได้ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง (คณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555) จากการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) 2557 รอบสาม ของมหาวิทยาลัยพิษณุโลก ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเอกชน ได้เสนอแนะสิ่งที่ควรพัฒนา คือ 1) การมุ่งส่งเสริมการพัฒนาให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยเก่งทางวิชาชีพ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและภาษาต่างประเทศ พร้อมทั้งมีคุณธรรมจริยธรรม 2) พัฒนาสถาบันให้เป็นศูนย์กลางของชุมชนในด้านที่วิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญ 3) ด้านการเรียนการสอน 4) การบริหารงานวิชาการสู่ชุมชน 5) ส่งเสริมการจัดทำระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการวิจัยให้มีประสิทธิภาพ 6) ส่งเสริมอาจารย์ให้มีการพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ โดยมีงบประมาณเพื่อพัฒนาอาจารย์อย่างเหมาะสม 7) เร่งจัดทำแผนพัฒนาอาจารย์ทั้งด้านตำแหน่งทางวิชาการและเพิ่มคุณวุฒิ ควรพัฒนาสัดส่วนนักศึกษาต่ออาจารย์ให้เป็นไปตามมาตรฐานของสำนักงานการอุดมศึกษา

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิชาการทั้งสิ้นและการบริหารงานวิชาการนั้นเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของมหาวิทยาลัยพิษณุโลก จำเป็นที่ต้องปรับปรุงและแก้ไขในประเด็นที่สำนักงานประกันคุณภาพได้เสนอแนะไว้เพื่อใช้เป็นแนวทางพัฒนาวิชาการของมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำแนวคิดและผลจากการวิจัยต่าง ๆ มาศึกษาประกอบกับการศึกษาสภาพและปัญหาการรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ที่ปฏิบัติอยู่หรือที่เกิดขึ้นจริงมาเป็นข้อมูลในการพัฒนาเป็นรูปแบบการบริหารงานวิชาการซึ่งผลการวิจัยที่ได้จะเป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนาเป็นรูปแบบการบริหารงานวิชาการ มหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้ ได้แก่ อาจารย์ประจำและอาจารย์ที่สอนที่มหาวิทยาลัยพิษณุโลก และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตาราง เครจซี่ และมอร์แกน และใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Method) จำนวน 117 คน

ขั้นตอนที่ 2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษาได้แก่องค์การบริหารตติจำนวน 3 คน คณบดี จำนวน 3 คน ผู้อำนวยการสำนักวิชาการจำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญภายนอกจำนวน 2 คนใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Method) รวมจำนวน 9 คน

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรจฺจายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

ขั้นตอนที่ 3 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้ ได้แก่ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นผู้บริหารการศึกษาและคณบดี และอาจารย์ประจำและอาจารย์ที่สอนที่มหาวิทยาลัยพิษณุโลก ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Method) จำนวน 9 คน และ 21 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามขั้นตอนของการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 แบบสอบถามสภาพปัจจุบันแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นแบบมีโครงสร้าง (Structured Interview)

ขั้นตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นแบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ในการจัดกลุ่มสนทนา (Focus group discussion)

ขั้นตอนที่ 3 แบบประเมินรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ในด้านความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล จำแนกตามขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและโดยการส่งและรับแบบสอบถามทางไปรษณีย์

ขั้นตอนที่ 2 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล จำแนกตามขั้นตอนของการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำผลจากขั้นตอนที่ 1 และจากการสนทนากลุ่มของผู้เชี่ยวชาญโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมิน ซึ่งเป็นแบบสอบถามโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การดำเนินการวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการศึกษา สภาพปัจจุบันในบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชน ผลลัพธ์ที่ต้องการในขั้นตอนนี้คือ ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับรูปแบบบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ

การดำเนินการวิจัยในขั้นตอนนี้ นำผลจากขั้นตอนที่ 1 และจากการสนทนากลุ่มของผู้เชี่ยวชาญ (Focus group discussion) ผลลัพธ์ที่ต้องการในขั้นตอนนี้คือ องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อยและข้อเสนอแนะอื่นๆ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อการพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ยกย่องรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ โดยการนำผลการศึกษากจากการวิจัย ตอนที่ 1 นำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ร่วมกับการ ทฤษฎี และแนวคิดจากนักวิชาการที่รวบรวมไว้ในบทที่ 2 แล้ว

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรจฺจายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

2. นำเสนอร่างรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ให้ผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณา และให้ข้อเสนอแนะ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ได้รูปแบบที่เหมาะสม โดยการนำแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 คนในการจัดกลุ่มสนทนา (Focus group discussion) วิธีการสัมภาษณ์ใช้แบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Interview) เพื่อให้ได้ข้อมูลมากที่สุด และลึกที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

3. ปรับปรุงแก้ไขร่างรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศให้มีความเหมาะสม ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ประเมินความคิดเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิชาการ ผลลัพธ์ที่ต้องการในขั้นตอนนี้ คือ เพื่อการยืนยันและได้รูปแบบที่มีความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์

ผลการวิจัย

1. การศึกษาเรื่องรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้บริหารเกี่ยวกับองค์ประกอบหลักของรูปแบบการบริหารงานวิชาการเพื่อความเป็นเลิศ

ที่	องค์ประกอบหลักของรูปแบบการบริหารงานวิชาการเพื่อความเป็นเลิศ	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับ ความคิดเห็น
1.	ด้านหลักสูตร	3.52	0.14	มาก
2.	ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.50	0.16	มาก
3.	ด้านการส่งเสริมและควบคุมงานวิชาการ	3.47	0.16	ปานกลาง
4.	ด้านการบริการวิชาการ	3.47	0.16	ปานกลาง
5.	ด้านการวัดผลประเมินผล	3.51	0.20	มาก
6.	ด้านการนิเทศและพัฒนาอาจารย์	3.51	0.20	มาก
7.	ด้านการให้บริการวิชาการ	3.47	0.22	ปานกลาง
8.	ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.51	0.15	มาก
	รวม	3.50	0.16	มาก

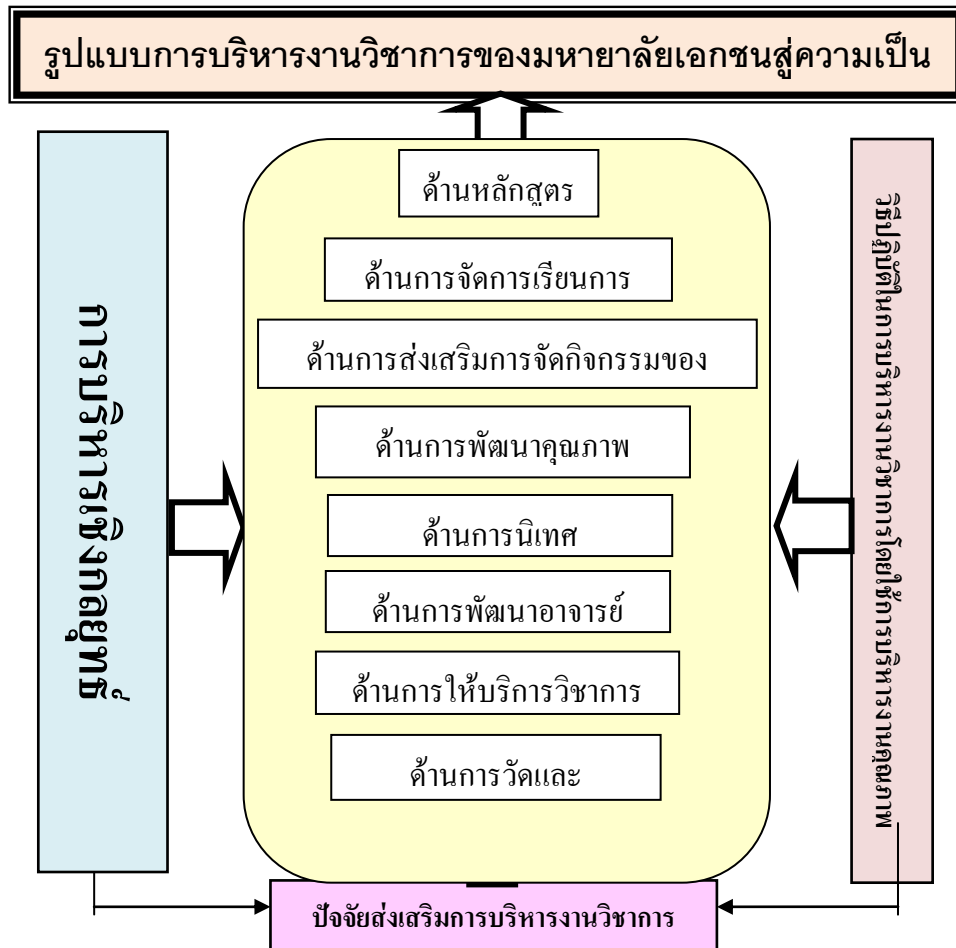
จากตารางที่ 1 พบว่า ระดับการปฏิบัติการตามมี 8 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1. ด้านหลักสูตร 2. ด้านการจัดการเรียนการสอน 3. ด้านส่งเสริมการจัดกิจกรรมของรายวิชา 4. ด้านการพัฒนาคุณภาพวิชาการ 5. ด้านการนิเทศ 6. ด้านการพัฒนาอาจารย์ 7. ด้านการให้บริการวิชาการ และ 8. ด้านการวัดผลประเมินผล มีค่าปฏิบัติมาก อยู่ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบ 1,2,5,6,8 และปฏิบัติปานกลางอยู่จำนวน 3 องค์ประกอบคือ 3,4,7

2. การสร้างและพัฒนา รูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบหลัก และ 71 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตร 11 องค์ประกอบย่อย 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 12 องค์ประกอบย่อย 3) ด้านการส่งเสริมการจัดกิจกรรมรายวิชา 7 องค์ประกอบย่อย 4) ด้านการพัฒนาวิชาการ 12 องค์ประกอบย่อย 5) ด้านการนิเทศ 7 องค์ประกอบย่อย 6) ด้านการพัฒนาอาจารย์ 7 องค์ประกอบย่อย 7) ด้านการให้บริการวิชาการ 6

องค์ประกอบย่อย และ 8) ด้านการวัดผลประเมินผล 9 องค์ประกอบย่อย ปัจจัยส่งเสริมการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ประกอบด้วย 1) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร 2) สมรรถนะด้านการสอนของคณาจารย์ 3) ความร่วมมือของคณาจารย์ 4) บรรยากาศที่เอื้อต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ โดยนำหลักการบริหารเชิงกลยุทธ์มาใช้เป็นตัวส่งเสริมให้การบริหารงานวิชาการมีประสิทธิภาพมากขึ้น และกำหนดวิธีปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการโดยใช้การบริหารงานคุณภาพที่ประกอบด้วย 1) การวางแผน (Plan) 2) การปฏิบัติ (Do) 3) การตรวจสอบ (Check) และ 4) การปรับปรุง (Act) เพื่อเป็นแนวทางการบริหารงานวิชาการที่เป็นระบบและมีประสิทธิภาพ และเมื่อดำเนินการแล้วผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) มีความพึงพอใจมากที่สุด

3. การประเมินตรวจสอบรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ พบว่า ด้านความเหมาะสม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การบริหารงานวิชาการโดยใช้การบริหารงานคุณภาพ PDCA มาเป็นตัวกำหนดวิธีปฏิบัติเพื่อช่วยพัฒนาคุณภาพงานได้ตามที่กำหนด รองลงมาได้แก่ **ด้านความถูกต้อง** ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การบริหารงานวิชาการโดยใช้การบริหารงานคุณภาพ PDCA มาเป็นตัวกำหนดวิธีปฏิบัติเพื่อช่วยพัฒนาคุณภาพงานได้ตามที่กำหนด รองลงมาได้แก่การนำหลักการบริหารเชิงกลยุทธ์มาใช้เป็นตัวส่งเสริมให้การบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ มีประสิทธิภาพมากขึ้น และ รูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศมีการกำหนดบทบาทหน้าที่แต่ละฝ่ายได้ชัดเจน มีความถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การบริหารงานวิชาการโดยใช้การบริหารงานคุณภาพ PDCA มาเป็นตัวกำหนดวิธีปฏิบัติเพื่อช่วยพัฒนาคุณภาพงานได้ตามที่กำหนด รองลงมาได้แก่ การนำหลักการบริหารเชิงกลยุทธ์มาใช้เป็นตัวส่งเสริมให้การบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ มีประสิทธิภาพมากขึ้น และ รูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศมีการกำหนดบทบาท หน้าที่แต่ละฝ่ายได้ชัดเจน มีความถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุดตามลำดับ **ด้านความเป็นไปได้** ขององค์ประกอบแต่ละด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวัดผลประเมินผลอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ด้านการส่งเสริมและควบคุมงานวิชาการ และด้านหลักสูตรมีความเป็นไปได้สูงสุดในระดับมากที่สุดตามลำดับ **ด้านความเป็นประโยชน์** ขององค์ประกอบแต่ละด้านในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการวัดผลประเมินผลอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการส่งเสริมและควบคุมงานวิชาการอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรจฺจายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

รูปที่ 1 รูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ

สรุปและอภิปรายผล

ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ที่เป็นผลการวิจัย โดยจะ อภิปรายในภาพรวมเป็นเบื้องต้น และผลการพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็น เลิศ ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมของรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศมี 8 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการส่งเสริมควบคุมงานวิชาการ 4) ด้านการบริการทางวิชาการ 5) ด้านการวัดผลประเมินผล และ 6) ด้านการนิเทศและพัฒนาอาจารย์ 7. ด้านการให้บริการ วิชาการ และ 8. ด้านการวัดผลประเมินผล สอดคล้องกับ สอดคล้องกับคำกล่าวของ สอดคล้องกับ อมเรศ เนตาสีทธิ์ (2553: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการบริหารงานวิชาการ สำหรับมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐประกอบ ไปด้วย 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่การบริหารจัดการ พันธมิตรและเครือข่าย นวัตกรรมและเทคโนโลยี และการผลิตองค์ ความรู้ โดยในแต่ละองค์ประกอบหลักจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบย่อยรวมทั้งหมด 12 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) แนว ทางการบริหาร 2) สภามหาวิทยาลัย 3) สภาวิชาการ 4) ความร่วมมือกับต่างประเทศ 5) ความร่วมมือกับ สถาบันการศึกษาในประเทศ 6) ความร่วมมือกับชุมชน/ภาคอุตสาหกรรม 7) เทคโนโลยีและระบบสารสนเทศ 8) การ

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรจฺจายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

เรียนการสอน 9) หลักสูตร 10) การสนับสนุนการวิจัย 11) งานวิจัย และ 12) การนำองค์ความรู้ที่ผลิตไปใช้/การบริการวิชาการ ศุภลักษณ์ เศษระพานิช (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบการบริหารที่มุ่งเน้นความเป็นเลิศของสถานศึกษาเอกชน ผลการวิจัยพบว่า ระบบการบริหารที่มุ่งเน้นความเป็นเลิศของสถานศึกษาเอกชน ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษา 2) การมุ่งเน้นผู้เรียน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้อง 3) การวางแผนกลยุทธ์ 4) โครงสร้างองค์กร 5) การมุ่งเน้นทรัพยากรบุคคล 6) การบริหารงานวิชาการ 7) การบริหารการเงิน 8) การบริหารงานทั่วไป และ 9) การจัดการสารสนเทศและความรู้ เพื่อให้ก้าวสู่ความเป็นเลิศที่แท้จริงโดยนำหลักการบริหารเชิงกลยุทธ์มาใช้เป็นตัวส่งเสริมให้การบริหารงานวิชาการมีประสิทธิภาพมากขึ้น และกำหนดวิธีปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการโดยใช้การบริหารงานคุณภาพที่ประกอบด้วย 1) การวางแผน (Plan) 2) การปฏิบัติ (Do) 3) การตรวจสอบ (Check) และ 4) การปรับปรุง (Act) เพื่อเป็นแนวทางการบริหารงานวิชาการที่เป็นระบบและมีประสิทธิภาพ และเมื่อดำเนินการแล้วผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) มีความพึงพอใจของการบริหารคุณภาพทั้งองค์กร ตัวชี้วัดการประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ผลของการบริหารคุณภาพทั้งองค์กรในทางที่ดีของวัฒนธรรมโรงเรียน การลาออกต่ำ วิธีการเป็นระบบ การมีส่วนร่วม และความเป็นเจ้าของลูกค้า และสอดคล้องกับพันธกิจ พลสารัมย์ (2540, หน้า 27) กล่าวว่า การเปลี่ยนกระบวนทัศน์สู่ความเป็นเลิศต้องเปลี่ยนจากรอบแนวคิดเดิมไปสู่กรอบแนวคิดใหม่ โดยต้องเริ่มต้นที่ผู้บริหารโดยให้มีการปรับปรุงคุณภาพทั่วทั้งองค์กรและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขันขององค์กรให้ดำรงอยู่ตามสภาพแวดล้อม หรือปัจจัยที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

2. การอภิปรายแต่ละองค์ประกอบ

2.1 ด้านหลักสูตรมีความสำคัญมาก ทั้งนี้ผู้บริหารงานวิชาการจะต้องเป็นแกนหลักในการบริหารงาน และดำเนินงานร่วมกับบุคลากรแกนนำอื่นๆ ดังคำกล่าวของวราภรณ์ สุณาลัย (2535, หน้า 3) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง การรวบรวมประสบการณ์ต่างๆ ที่สถาบันการศึกษาได้จัดทำขึ้น เพื่อให้ตอบสนองความต้องการของประชากร เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด และความเจริญงอกงาม ทั้งทางด้านสมอง อารมณ์ สังคม ร่างกายและจิตใจ อีกทั้งยังสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมอย่างมีความสุข และสอดคล้องกับ Saylor & Alexander (1974, P.6) ซึ่งได้กล่าวถึงความหมายหลักสูตรว่าเป็นแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้ให้แก่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพื่อบรรลุเป้าหมายหรือจุดหมายที่วางไว้

2.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ศึกษาและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นแนวคิดของการจัดการเรียนการสอนที่มีหลักการที่คำนึงถึงประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวทางกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม มีส่วนร่วม มีความรับผิดชอบต่อกว่าถึงวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ ของสถาบันอุดมศึกษา คือ การบุกเบิกแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาการต่างๆ เพื่อความเป็นเลิศ การถ่ายทอดความรู้ การใช้วิทยาการให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม และการทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมจากวัตถุประสงค์ดังกล่าวเป็นแนวทางของการทำหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 4 ประการ คือหน้าที่การศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบในรูปของการวิจัย หน้าที่ในการสอนทั้งในวัยเรียนและบุคลากรประจำการ หน้าที่ในการบริการวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และคำกล่าวของ Hutchins (1978, P.119) การเรียนการสอน และการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีนิสัยในการศึกษาหาความรู้เป็นกิจ ผูกพันให้เป็นผู้ยึดมั่นในการแก้ปัญหาอย่างสันติวิธี การพัฒนาคุณภาพให้เป็นผู้ใฝ่รู้และใฝ่สันติ

2.3 ด้านการส่งเสริมควบคุมงานวิชาการ การควบคุมงานวิชาการเป็นขั้นตอนสำคัญในการบริหารงานวิชาการเพื่อให้ได้มาตรฐานของงานวิชาการ ผู้บริหารควรมีการส่งเสริมสนับสนุน ควบคุม ปรับปรุงพัฒนาและประเมินผลงานด้านวิชาการ สอดคล้องกับบอนด์ สมิทสันต์ (2540, หน้า 79-80) กล่าวว่า การส่งเสริมงานทางด้านวิชาการ มิใช่หมายถึงการเรียนการสอนในห้องเรียนเท่านั้น แต่ยังรวมหมายถึงกิจกรรมทุกสิ่งทุกอย่างภายใน

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรจฺจายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

สถานศึกษาที่จะช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ดังนั้นบทบาทและหน้าที่สำคัญ ในการส่งเสริมงานทางวิชาการมากที่สุดได้แก่ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาจึงควรทำงานอย่างมีเป้าหมายและมีการวางแผนด้วย การส่งเสริมให้ดำเนินการไปตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร

2.4 ด้านการบริการทางวิชาการ ความจำเป็นที่สถาบันอุดมศึกษาต้องให้บริการวิชาการแก่เดี่ยวไม่ได้ ทั้งนี้ สถาบันอุดมศึกษาต้องให้บริการวิชาการแก่สังคมเพราะเป็นสถาบันที่มีบุคลากร มีความสามารถ มีความเป็นเลิศทางวิชาการ สามารถนำสิ่งที่ได้ศึกษาและประสบการณ์มาเผยแพร่ให้กับคนในสังคมดังนั้นการให้บริการวิชาการแก่สังคมต้องให้ความสำคัญเช่นเดียวกับการสอนและการทำวิจัย สอดคล้องกับ Perkin (1973, P.1523-A) พบว่า ภารกิจในด้านการสอน ด้านการศึกษาค้นคว้าวิจัยและด้านการบริการวิชาการแก่สังคม มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการให้เกิดความสมดุลให้ได้ หากขาดความสมดุลส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งก็จะทำให้ขาดแรงยึดเหนี่ยวภายในอันอาจนำไปสู่ความล้มเหลวโดยส่วนรวมไม่สามารถบรรลุเป้าหมายและนโยบายที่ต้องการได้ อีกทั้งงานบริการวิชาการแก่สังคมนั้นเป็นงานเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคมอันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศได้

2.5 ด้านการวัดผลประเมินผล กล่าวได้ว่าการวัดผลและการประเมินผลหมายถึง การจัดทำเครื่องมือวัดผล การกำหนดเกณฑ์ในการประเมินผล การจัดทำข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ และการนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ไปปรับปรุงการเรียนการสอนโดยมีกำหนดระยะเวลาของการวัดผลที่แน่นอน สอดคล้องกับ สุวิมล ว่องวานิช (2533, หน้า 117-118) ได้ศึกษาสภาพการวัดและประเมินผลของอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบอัตนัยหรืออัตนัยคละกับปรนัยในการวัดความรู้เนื้อหาทางทฤษฎี โดยภาพรวมในการวัดภาคปฏิบัติจุดเน้นอยู่ที่กระบวนการปฏิบัติมากกว่าคุณภาพของงาน และพบว่า ไม่ว่าสาขาใดก็ตามมีความคล้ายคลึงกันในเรื่องของกระบวนการสร้างข้อสอบ การสอบ การตรวจ การตัดเกรด ซึ่งสอดคล้องกับ ภูษิต รุ่งแก้ว (2556, หน้า 54-70) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กล่าวว่า ต้องมีการตรวจสอบการจัดสรรและการใช้จ่ายงบประมาณ มีการสนับสนุนและพัฒนาระบบติดตามงานอย่างต่อเนื่อง มีการประเมินการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานเพื่อจัดสรรให้เหมาะสม มีการจัดระบบการติดต่อสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กร เพื่อการติดตามงานที่มีประสิทธิภาพ มีการวางระบบและกลไกการนิเทศและติดตามความก้าวหน้าในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มีการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายใน มีการทบทวนการปฏิบัติงานนำผลมาใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการพัฒนางานอย่างสม่ำเสมอ มีการนำข้อเสนอแนะของผู้รับบริการมาปรับปรุงพัฒนาคุณภาพ รายงานผลการดำเนินงานและประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานตามเป้าหมายให้ผู้เกี่ยวข้องทราบเป็นระยะ

2.6 ด้านการนิเทศและพัฒนาอาจารย์ กล่าวคือการนิเทศการศึกษา หมายถึงการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมคุณภาพการศึกษาและเพื่อลดความสูญเปล่าทางการศึกษา เมื่อมีการวิธีการสอนและเพื่อเป็นการแก้ปัญหาต่างๆจึงได้มีการจัดให้มีการนิเทศติดตามเพื่อให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการใหม่ๆนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้ก้าวหน้าทันกับความเปลี่ยนแปลง สอดคล้องกับ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543, หน้า 222) ที่ให้คำจำกัดความการนิเทศว่าเป็นงานที่มอบหมายให้ ผู้นิเทศที่จะกระตุ้นให้ผู้สอนมีการพัฒนาในการที่จะนำวิธีการสอน การนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้โดย เน้นถึงทักษะในการติดต่อสื่อสาร ปัจจุบันการนิเทศการศึกษาเป็นความพยายามที่จะช่วยเหลือแก้ปัญหาในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการสร้างบรรยากาศที่ดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ส่วนการพัฒนาอาจารย์ หมายถึง กิจกรรมหรือการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้อาจารย์มีสมรรถภาพสูงขึ้น มีความสมบูรณ์ทั้งในด้านความรู้ และประสบการณ์ ส่วนตน ทักษะและเจตคติ ให้เหมาะสมกับการปฏิบัติภาระหน้าที่ของการเป็นอาจารย์ ดังคำกล่าวของวิจารณ์ พานิช (2538, หน้า 78-85) ที่กล่าวว่า “การพัฒนาอาจารย์เพื่อความเจริญก้าวหน้าของอาจารย์และมหาวิทยาลัย” Kerr., 1964. (อ้างในเข้า สิทธิชัย, 2536, หน้า 96-102) ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า “แท้จริงแล้วอาจารย์ คือวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยนั่นเอง” อาจารย์เป็นปัจจัยก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างสถาบันอุดมศึกษา สถาบันอุดมศึกษาใดมีอาจารย์ที่เข้มแข็งทางวิชาการ สถาบัน

แห่งนั้นก็จะเป็นเลิศทางวิชาการเช่นกัน การพัฒนาอาจารย์จึงเป็นกิจกรรมที่สถาบันอุดมศึกษาควรให้ความสำคัญประการแรกที่บ่งชี้ถึงความจำเป็นในการพัฒนาอาจารย์ได้แก่ ระบบการศึกษาซึ่งมุ่งเน้นความรู้และทักษะพื้นฐาน เพื่อให้ผู้เรียนปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม ทักษะงานเฉพาะหลายอย่างไม่ได้สอนในสถาบันการศึกษาเป็นสาเหตุให้อาจารย์ใหม่ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาไม่สามารถทำงานได้ทันที ต้องมีการอบรมกันก่อนจึงจะทำงานได้ การดำเนินกิจกรรมพัฒนาอาจารย์ แม้จะมีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายไว้อย่างกว้างขวาง แต่มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งก็มีเป้าหมายแตกต่างกันไปตามความต้องการของแต่ละสถาบัน

2.7 ด้านการบริการทางวิชาการ ความจำเป็นที่สถาบันอุดมศึกษาต้องให้บริการวิชาการแก่ชุมชน คือ เพื่อต้องการให้อาจารย์และนักศึกษาได้มีประสบการณ์ สามารถนำสิ่งที่ได้ศึกษาในห้องเรียนไปประยุกต์และปรับปรุงให้เหมาะสม ทั้งยังเป็นการช่วยเหลือชุมชนหรือสังคมให้ก้าวไปข้างหน้าทันกับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สถาบันอุดมศึกษาจะเน้นการสอนเพียงอย่างเดียวไม่ได้ ทั้งนี้สถาบันอุดมศึกษาต้องให้บริการวิชาการแก่สังคมเพราะเป็นสถาบันที่มีบุคลากร มีความสามารถ มีความเป็นเลิศทางวิชาการ สามารถนำสิ่งที่ได้ศึกษาและประสบการณ์มาเผยแพร่ให้กับคนในสังคม ดังนั้นการให้บริการวิชาการแก่สังคมต้องให้ความสำคัญเช่นเดียวกับการสอนและการทำวิจัย สอดคล้องกับ Perkin (1973 : 1523 - A) พบว่า ภารกิจในด้านการสอน ด้านการศึกษา ค้นคว้า วิจัย และด้านการบริการ วิชาการแก่สังคม มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการให้เกิดความสมดุลให้ได้ หากขาดความสมดุลส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งก็จะทำให้ขาดแรงยึดเหนี่ยวภายในอันอาจนำไปสู่ความล้มเหลวโดยส่วนรวมไม่สามารถบรรลุเป้าหมายและนโยบายที่ต้องการได้ อีกทั้งงานบริการวิชาการแก่สังคมนั้นเป็นงานเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคมอันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศได้

2.8 ด้านการวัดผลประเมินผล กล่าวได้ว่าการวัดผลและการประเมินผลหมายถึง การจัดทำเครื่องมือวัดผล การกำหนดเกณฑ์ในการประเมินผล การจัดทำข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ และการนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ ไปปรับปรุงการเรียนการสอนโดยมีกำหนดระยะเวลาของการวัดผลที่แน่นอน สอดคล้องกับ สุวิมล ว่องวาณิช (2533 : 117-118) ได้ศึกษาสภาพการวัดและประเมินผลของอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบอัตนัยหรืออัตนัยละกับปรนัยในการวัดความรู้เนื้อหาทางทฤษฎี โดยภาพรวมในการวัดภาคปฏิบัติจุดเน้นอยู่ที่กระบวนการปฏิบัติมากกว่าคุณภาพของงาน และพบว่า ไม่ว่าสาขาใดก็ตามมีความคล้ายคลึงกันในเรื่องของกระบวนการสร้างข้อสอบ การสอบ การตรวจ การตัดเกรด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัย ผู้บริหารควรนำรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ไปประยุกต์ใช้ในการบริหารสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความเหมาะสม ยึดหลักการจัดการคุณภาพแบบองค์รวม (Total Quality Management) ความสอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา และความต้องการของบุคลากรในสถานศึกษา เพื่อพัฒนาสถานศึกษาไปสู่ความเป็นเลิศ

2. จากผลการวิจัยผู้บริหารต้องมีความมุ่งมั่นและให้การสนับสนุนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง พร้อมทั้งการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย และมีการติดตามประเมินผลในการนำไปใช้เป็นระยะๆ เพื่อปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพให้ได้ตามมาตรฐานที่กำหนดเพื่อมุ่งไปสู่ความเป็นเลิศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยในการนำรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ไปทดลองใช้ในการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนเพื่อสรุปภาพรวมของรูปแบบและความเหมาะสมของแต่ละ

รัตน์ชนก พรหมณศิริ ณรงค์ พิมสาร ณัฐพล ชุมวรจฺจายี
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559 (106-116)

องค์ประกอบ เพื่อประโยชน์ต่อการนำรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชนสู่ความเป็นเลิศ ไปใช้ขยายผลต่อไป

2. ผลการวิจัยในครั้งนี้ได้องค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย เพื่อเป็นแนวปฏิบัติสู่ความเป็นเลิศ โดยพยายามให้ครอบคลุมพันธกิจ เป้าหมายในทุกด้าน ผู้ที่จะทำการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาคุณลักษณะวิธีการและแนวทางในแต่ละองค์ประกอบอย่างละเอียดและอย่างต่อเนื่องต่อไป

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการการอุดมศึกษา, สำนักงาน. (2555). แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559). [Online]. Available : <http://www.mua.go.th>. [2557, กุมภาพันธ์ 10].
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ประจวบ จันท. (2556). รูปแบบการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาสู่ความเป็นเลิศ. วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม, 12(3), 174-182.
- ศุภลักษณ์ เศษระพานิช. (2550). การพัฒนาระบบการบริหารที่มุ่งเน้นความเป็นเลิศสถานศึกษาเอกชน.วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พันธ์ศักดิ์ศักดิ์ พลสารมย์. (2543). การพัฒนาระบบการเรียนรู้อัตโนมัติในระดับปริญญาตรี. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- วราภรณ์ ศุนาลัย. (2535). หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : สหมิตรการพิมพ์.
- อนุศักดิ์ สมิตสันต์. (2540). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- อมเรศ เนตาสีทธิ. (2553). การพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการ สำหรับมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภูษิต รุ่งแก้ว. (2556). การพัฒนารูปแบบองค์การแห่งการเรียนรู้ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. สักทอง : วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 8(1), 54-70.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2550). การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น. กรุงเทพฯ : ธรรมดาเพรส.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). การบริหารวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมการศึกษา.
- วิจารณ์ พานิช. (2538). พหุมิติในการพัฒนาอาจารย์. สงขลานครินทร์เวชสาร, 3(3), หน้า 78-85.
- เข้า สิทธิชัย. (2536). การพัฒนาคณาจารย์ในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา. วารสารครุศาสตร์, 12(2), 96-102.
- Krejcie, R.V. & Daryle, W.M. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607- 610.
- Hernandez, J. R. (2001). Total Quality Management in Education : The Application of TQM in the Texas School District. Dissertation Abstracts International, 62-11A, 211.
- Saylor, J.G. & Alexander, W.M. (1974). Planning Curriculum for Schools. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Henderson, A.D. & Henderson, J.G. (1974). Higher Education in America. San Francisco : Jossey-Bass.
- Hutchins, R.M. (1978). The Higher Learning in America. Chelsea : Yele University Press.
- Perkins, James A. (1973). The University as Organization : A Report for the Carnegie Commission on Higher Education. New York : McGraw-Hill Book Company.